

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. et Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobkyně: **Ing. Klára Zalabáková**
IČO: 88895289
sídlem Hrubý Jeseník 90, 289 32 Oskořínek
zastoupená advokátem JUDr. Jiřím Sobotkou
sídlem Palackého 223/5, 288 02 Nymburk

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2022, č. j. 139038/2022/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2022, č. j. 139038/2022/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu Nymburk ze dne 24. 6. 2022, č. j. MUNYM-100/50233/2022/Šan, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Jiřího Sobotky na náhradě nákladů řízení částku ve výši 15 342 Kč.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shrnutí podstaty sporu

1. Žalobkyně se na základě živnostenského oprávnění věnuje chovu klokanů, které nabízí k prodeji. Ze strany Krajské veterinární správy pro Středočeský kraj (dále jen „KVS“) však byl tento prodej kvalifikován jako prodej do *zájmového chovu*, který podléhá zvláštní oznamovací povinnosti ve smyslu § 13a odst. 1 písm. a) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon na ochranu zvířat“), kterou však žalobkyně nesplnila. Tento závěr zcela převzal i žalovaný, který v záhlaví specifikovaným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Nymburk (dále jen „městský úřad“) ze dne 24. 6. 2022, č. j. MUNYM-100/50233/2022/Šan (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobkyně uznána vinou ze spáchání přestupku spočívajícího v nesplnění (opomenutí) oznamovací povinnosti ve smyslu shora odkazovaného ustanovení. Žalobkyně se však na rozdíl od správních orgánů domnívá, že se na ni předmětná oznamovací povinnost nevztahovala, neboť prodeje klokanů, které uskutečnila či inzerovala, nešlo kvalifikovat jako obchodování se zvířaty určenými pro zájmový chov. Je přesvědčena, že tento druh činnosti nikdy neprovozovala, přestože v Registru ekonomických subjektů (dále jen „RES“) měla v určitém období mezi zaevidovanými ekonomickými činnostmi mj. i takovou, jejíž označení se zmiňuje o prodeji zvířat do zájmových chovů. Na rozdíl od správních orgánů má žalobkyně za to, že inkriminovaný údaj v RES slouží toliko statistickým účelům a nevypovídá nic o jejím skutečném podnikání. Proto proti napadenému rozhodnutí brojí žalobou § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Shrnutí průběhu správního řízení

2. V průběhu prvního čtvrtletí roku 2022 prováděla KVS kontrolu chovu klokanů na adrese žalobkynina sídla. Při kontrole nebyly shledány žádné věcné nedostatky ve smyslu zajišťování vhodné potravy, veterinární péče, prostoru pro výběh či jiných opatření souvisejících s vlastním chovem klokanů. KVS nicméně zjistila, že žalobkyně prostřednictvím internetových platform www.bazos.cz či www.ifauna.cz nabízí chované klokany k prodeji a několik prodejů již v minulosti uskutečnila, konkrétně dne 30. 7. 2021 prodala samici klokana parma a ve druhé polovině prosince 2021 prodala samce klokana rudokrkého. Tyto prodeje vyhodnotila KVS jako prodeje do zájmových chovů, vycházela přitom ze skutečnosti, že žalobkyně měla v RES evidovanou ekonomickou činnost mj. i dle klasifikace *chov zvířat pro zájmový chov a maloobchod v nespecializovaných prodejnách*. Současně shledala, že žalobkyně prodej do zájmového chovu neohlásila, ač tak měla ve smyslu § 13a odst. 1 písm. a) zákona na ochranu zvířat učinit. Žalobkyně proti těmto kontrolním zjištěním namítala, že údaje z RES jsou odvozeny od kódu NACE, který je však přidělován Českým statistickým úřadem (dále jen „ČSÚ“) toliko pro účely statistiky a neodpovídá skutečnému obsahu jejího živnostenského oprávnění pro obor činnosti *Chov zvířat a jejich výcvik (s výjimkou živočišné výroby)* dle výpisu z živnostenského rejstříku. Nerozporovala, že klokany skutečně prodává, avšak odmítala, že by šlo o prodej právě do chovů zájmových, k němuž klokani coby volně žijící druh ostatně ani nejsou vhodní. KVS však s těmito námitkami nesouhlasila a setrvala na závěru, že žalobkyně má v RES evidován *chov zvířat pro zájmový chov*, a že z vlastního soukromého chovu prodává klokany dalším chovatelům, kteří provozují chov jako zájmový. Neoznámení této činnosti představuje

porušení podmínek dle § 13a odst. 1 písm. a) zákona a zakládá odpovědnost za přestupek. Uvedené závěry učinila KVS předmětem stanoviska ze dne 8. 4. 2022, č. j. SVS/2022/036107-S (dále jen „**stanovisko KVS ze dne 8. 4. 2022**“), které označila jako odborné vyjádření a zaslala jej jako podnět městskému úřadu k projednání přestupku.

3. V řízení před městským úřadem žalobkyně zpochybňovala jednak použitelnost stanoviska KVS ze dne 8. 4. 2022 jakožto odborného vyjádření a rozporovala též jeho kvalifikační závěry, zejména pokud šlo o kvalifikaci uskutečněných prodejů jako prodejů do zájmových chovů. Předložila též vzorový doklad ke koupi, který vystavuje pro kupující a v němž je obsaženo mj. i výslovné upozornění, že prodáváný klokan rudokrký není zvířetem určeným pro zájmové chovy. Městský úřad však žalobkyni nepřisvědčil a vydáním prvostupňového rozhodnutí ji shledal vinou, že v rozporu s povinností vyplývající z § 13a odst. 1 zákona na ochranu zvířat neučinila příslušné oznámení krajské veterinární správě, s tím, že tato skutečnost vyplývá z kontrolních zjištění stanoviska KVS ze dne 8. 4. 2022, čímž spáchala přestupek podle § 27a odst. 9 téhož zákona, za což jí byla uložena pokuta 500 Kč a povinnost nahradit paušální náklady řízení ve výši 1 000 Kč. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zcela odkázal na stanovisko KVS ze dne 8. 4. 2022, jemuž přisoudil charakter závazného stanoviska ve smyslu § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“). S poukazem na to, že není kompetentní přezkoumávat závěry závazného stanoviska, námitkám žalobkyně nevyhověl.
4. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž opětovně zpochybňovala použitelnost stanoviska KVS ze dne 8. 4. 2022 a rozporovala závěry o prodejích klokanů do zájmových chovů. Žalovaný v průběhu odvolacího řízení vyhodnotil, že odvolací námitky směřují proti obsahu závazného stanoviska, a proto požádal o jeho přezkum Ústřední veterinární správu (dále jen „**ÚVS**“) coby nadřízený orgán KVS. Rozhodnutím ÚVS ze dne 4. 11. 2022, č. j. SVS/2022/142674-G (dále jen „**přezkumné rozhodnutí ÚVS**“) bylo stanovisko KVS ze dne 8. 4. 2022 zrušeno pro nezákonnost, která byla spatřována v označení předmětného stanoviska za *odborné vyjádření*, nicméně ve vztahu ke zkoumání podmínek dle § 13a odst. 1 zákona na ochranu zvířat nemělo být odborné vyjádření vůbec vyžadováno, jak plyne z § 24a odst. 4 písm. h) téhož zákona. Současně ÚVS konstatovala, že prohlášením stanoviska KVS ze dne 8. 4. 2022 za nezákonné „*nemá žádný vliv na pokračování přestupkového řízení pro porušení § 13a odst. 1 zákona č. 246/1992 Sb., přičemž účinky podaného podnětu KVS (bod 1 [stanoviska ze dne 8. 4. 2022]) zůstávají zachovány. S ohledem na výše uvedené ÚVS připomíná, že jí nepřislouší přezkoumávat odvolání [žalobkyně] ani se jakkoli vyjadřovat k projednávanému přestupku. Je na [žalovaném], aby vyhodnotil odvolání [žalobkyně], resp. aby vyhodnotil, zda se dopustila protiprávního jednání (přestupku).*“ Právě důraz na citovanou část přezkumného rozhodnutí ÚVS představoval nosný úvahový základ pro vydání napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný zcela převzal skutkové a právní závěry uváděné ve stanovisku KVS ze dne 8. 4. 2022.

II. Shrnutí žaloby

5. Žalobkyně předně nesouhlasí s výchozí úvahou správních orgánů, že by ji povinnost učinit oznámení dle § 13a odst. 1 zákona na ochranu zvířat stíhala jen na základě záznamu v RES obsahujícím ve vztahu k její ekonomické činnosti *chov zvířat pro zájmový chov*. Jde o důsledek klasifikace ekonomických subjektů přidělované podle tzv. kódu NACE, které však mají význam pouze statistický a jsou přidělovány bez součinnosti s živnostníkem, toliko na základě přijetí informace o získání živnosti. Mají význam pouze statistický a nemohou být vykládány tak, že popisují činnost skutečně vykonávanou konkrétním

živnostníkem. Žalobkyně přitom o zápis ekonomických činností do RES dle příslušného kódu NACE nikdy nežádala, dokonce o tomto způsobu zápisu ani nevěděla, a to až do kontroly KVS. Zároveň nikdy nevykonávala činnosti dle zápisu v RES, tedy nechovala zvířata pro účely prodeje do zájmových chovů. Skutečný předmět jejího podnikání odpovídá tomu, co je zapsáno v živnostenském rejstříku, a nikoliv v RES. V živnostenském rejstříku zaevidovaný druh živnosti a na něj navázané obory činností nezahrnují obchod se zvířaty určenými pro zájmové chovy, jak plyne z přílohy č. 4 nařízení vlády č. 278/2008, o obsahových náplních jednotlivých živností, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády č. 278/2008“), jímž se provádí zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „živnostenský zákon“). Právě ve vztahu k údajům zapsaným v živnostenském rejstříku žalobkyně podávala již v roce 2012 žádost o živnostenské oprávnění a zde zapsané údaje se také shodují s projevem její vůle, na rozdíl od zápisu v RES, který byl proveden ČSÚ bez její součinnosti. V návaznosti na to žalobkyně popisuje průběh komunikace mezi ní a ČSÚ z června 2022, kterou vedla ve snaze domoci se změny zápisu v RES, a v této souvislosti obdržela od pracovníka ČSÚ Ing. P. D. e-mail s vysvětlením způsobu zapisování do RES, který navrhuje k důkazu.

6. Žalobkyně dále namítá, že kromě odkazu na údaj v RES nebylo žádným jiným způsobem prokázáno, že by klokany skutečně prodávala do zájmových chovů. Správní orgány považovaly za významné, že se na webových portálech nacházela inzerce k prodeji klokana s kontaktními údaji na žalobkyni. Z textu této inzerce však nelze nijak usuzovat, že by šlo o prodeje právě do zájmových chovů. Žalobkyně naopak již v průběhu řízení zakládala do správního spisu vzor dokladu o koupi, který při prodeji jakéhokoliv odchovaného zvířete předává kupujícímu a ve kterém je vedle údajů týkajících se vlastního prodeje (např. pořadové číslo dokladu, pohlaví zvířete, datum jeho posledního odčervení, kupní cena atd.) obsaženo též závěrečné prohlášení, že zaplacením kupní ceny kupující mj. stvrzuje, že byl obeznámen s péčí o zvíře i s informací, že prodávané zvíře není určeno pro zájmové chovy. Pokud by kupující žalobkyni sdělil, že zvíře kupuje do zájmového chovu, nebyl by takový prodej z její strany uskutečněn. Žalobkyně totiž dodává zvířata z vlastního chovu např. do zoologických zahrad, do zookoutků či pro další komerční účely, nikoliv však do zájmového chovu. V této souvislosti žalobkyně poukazuje na definici zájmového chovu dle § 3 písm. e) zákona na ochranu zvířat, včetně upřesňující definice dle Nařízení Rady EU č. 576/2013, o neobchodních přesunech zvířat v zájmovém chovu (dále jen „Nařízení EU č. 576/2013“), z nichž vyplývá, že pro zájmový chov je příznačné, že slouží k buďto k uspokojení zájmové činnosti člověka, nebo případů, kdy zvíře slouží člověku jako společník. Zájmový chov se tudíž týká převážně domácích mazlíčků (např. kočky, psi, křečci apod.), zatímco v případě volně žijících druhů, jako jsou klokani, není prodej do zájmového chovu vůbec vhodný a žalobkyně jej ani nedoporučuje, neboť není v zájmu těchto zvířat. Žalobkyně dále popisuje, kterak se u příslušných orgánů státní správy dotazovala na výklad pojmu zájmový chov, a v této souvislosti obdržela e-mail od JUDr. J. T. z oddělení ochrany zvířat při Ministerstvu zemědělství a e-mail od MVDr. K. K. z Krajské veterinární správy Jihočeského kraje, které potvrzují její výklad a které navrhuje k důkazu.
7. Žalobkyně dále považuje za vadný procesní postup, k němuž žalovaný přistoupil po obdržení přezkumného rozhodnutí ÚVS rušícího pro nezákonnost stanovisko KVS ze dne 8. 4. 2022. Za situace, kdy se v řízení na prvním stupni neprovádělo žádné dokazování a vycházelo se výhradně jen ze stanoviska KVS ze dne 8. 4. 2022, měl žalovaný po zrušení tohoto stanoviska buďto požádat KVS o stanovisko nové, nebo měl potřebné dokazování

provést sám, případně měl zrušit prvostupňové rozhodnutí se závazným pokynem pro městský úřad, aby řízení určitým způsobem doplnil. Žalovaný však nic z toho neučil, naopak ze zrušeného stanoviska KVS ze dne 8. 4. 2022 nadále věcně vycházel a neopatřil si žádné jiné důkazy, z nichž by vyplývalo, že by žalobkyně prodávala klokany do zájmového chovu. Zřejmě si nesprávně vyložil formulaci v závěrečné části přezkumného rozhodnutí ÚVS, kde bylo konstatováno, že zrušení stanoviska KVS ze dne 8. 4. 2022 nemá vliv na pokračování přestupkového řízení a že účinky podnětu zůstávají zachovány. Tímto sdělením však bylo nepochybně míněno pouze to, že po procesní stránce nemá zrušení podkladového aktu bez dalšího za následek zastavení probíhajícího přestupkového řízení, nikoliv že by závěry zrušeného stanoviska zůstávaly v platnosti.

III. Obsah dalších podání účastníků

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na definici zájmového chovu dle § 3 písm. e) zákona na ochranu zvířat a oznamovací povinnosti dle § 13a odst. 1 téhož zákona. Tvrzení žalobkyně, že obsahem její činnosti není obchod se zvířaty určenými pro zájmové chovy, žalovaný zpochybňuje odkazem na přílohu č. 2 živnostenského zákona s obsahovou náplní volné živnosti stanovenou dle přílohy č. 2 nařízení vlády č. 278/2008 jako nákupu zvířat za účelem jejich dalšího prodeje a prodej zvířat pro zájmové chovy. Obchoduje-li žalobkyně se zvířaty, jedná se o případ vázané živnosti. To, že se zvířaty obchoduje, vyplývá z dohledaných webových inzerátů i z žalobkyní předloženého dokladu o koupi. V něm zmiňovaná část, že „*prodávané zvíře není určeno pro zájmové chovy*“ svědčí spíše o vědomosti žalobkyně o podmínkách provozování živnosti vázané. Tvrdí-li žalobkyně, že chová zvířata zoologická, pak takový pojem zákon na ochranu zvířat vůbec nezná, neboť chov zvířat v zoologických zahradách upravuje speciální zákon č. 163/2003 Sb., o podmínkách provozování zoologických zahrad a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zoologických zahradách“). Dále žalovaný cituje dílčí fráze z textu žaloby a dovozuje z nich závěr, že žalobkyně tvrdí chov a prodej klokanů na produkci živočišných výrobků, z čehož vzápětí dovozuje podnikání za podmínek zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zemědělství“), avšak naplnění jeho podmínek žalobkyně neprokázala. K namítanému procesnímu pochybení souvisejícím se zrušením stanoviska KVS ze dne 8. 4. 2022 žalovaný opakuje, že pro potřeby přestupkového řízení nebylo žádné odborné vyjádření třeba, jak plyne z § 24a odst. 4 zákona na ochranu zvířat. Žalobu navrhuje zamítnout.

Replika žalobkyně

9. Na vyjádření žalovaného zareagovala žalobkyně replikou, ve které vyslovila nesouhlas, že by v rámci svého podnikání provozovala činnost dle přílohy č. 2 živnostenského zákona zdůrazňovanou žalovaným. Poukázala rovněž na nesoulad terminologie užívané zákonem o ochraně zvířat a terminologie užívané nařízením vlády č. 278/2008, přičemž dovodila, že na jí provozovaný chov klokanů se vztahuje § 3 písm. d) zákona na ochranu zvířat, konkrétně část, podle níž hospodářským zvířetem je zvíře chované pro podnikatelské účely, bez ohledu na živočišný druh. Skutečnost, že klokani nejsou v tamním výčtu uvedeni, není rozhodující, neboť jde o výčet demonstrativní. V návaznosti na uvedené podrobně vysvětluje povahu jí provozovaného chovu, který slouží zejména pro účely rozmnožování zvířat a následný prodej mláďat, kdy zákazník může zakoupené zvíře dále šlechtit, chovat v zoologické zahradě, vystavovat, provozovat s ním drezuru, případně jej i spotřebovat.

Právě pro tyto ekonomické účely žalobkyně zvířata prodává, žádný z těchto účelů však nenaplnuje definici zájmového chovu. Žalobkyně připouští, že i klokaní mohou být v některých případech klasifikováni i jako zvířata pro zájmový chov, zatímco v jiných případech jako zvířata hospodářská, tudíž nelze zcela vyloučit, že je některý zákazník zakoupí i pro zájmový chov. Z žádného právního předpisu však nevyplývá oprávnění vyžadovat od zákazníka sdělení, za jakým účelem si zvíře kupuje. Proto žalobkyně posílá svým zákazníkům (kupujícím) pouze podmínky prodeje obsažené mj. v dokladu o koupi, jehož vzor předkládala již v průběhu správního řízení a v němž je zákazník výslovně upozorňován na to, že zvíře není prodáváno do zájmového chovu. Tento doklad o koupi přitom zákazníkovi předává při uzavření smlouvy, proto je vyloučeno, aby zákazník nevěděl, že zvíře není určeno pro zájmové chovy. S ohledem na tato opatření si žalobkyně již nedovede představit, jakým jiným způsobem by měla prokazovat, že jí prodáváná zvířata nejsou určena do zájmového chovu. Navíc ani nemůže odpovídat za to, jakým způsobem zákazník s koupeným zvířetem fakticky naloží. Žalovaný přitom neuvedl ani jediný konkrétní případ, kdy by bylo prokázáno, že žalobkyně skutečně prodala klokana právě do zájmového chovu. Žalobkyně konečně setrvává na tom, že žalovaný i po zrušení stanoviska KVS ze dne 8. 4. 2022 přebíral jeho obecné závěry, aniž by je jakkoli přezkoumal a doplnil dokazování, čímž zatížil řízení podstatnou procesní vadou.

IV. Posouzení soudem

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán.
11. Ačkoliv žalobkyně navrhovala nařídit ústní jednání, soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť zjistil důvod pro postup podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s.
12. Žaloba je důvodná.
13. Podle § 3 písm. e) zákona na ochranu zvířat se pro účely tohoto zákona rozumí „*zvířetem v zájmovém chovu zvíře, u kterého hospodářský efekt není hlavním účelem chovu, a to buď chované v prostorách k tomu určených nebo v domácnosti, jehož chov slouží především zájmové činnosti člověka, nebo zvíře sloužící člověku jako jeho společník.*“
14. Podle § 13a odst. 1 písm. a) zákona na ochranu zvířat „[p]rávnícká nebo fyzická osoba, která na základě živnostenského oprávnění chová zvířata určená pro zájmové chovy pro účely obchodu s nimi nebo s těmito zvířaty obchoduje, je povinna nejpozději 30 dnů před zahájením nebo ukončením podnikání oznámit výkon živnosti, druhy a počty zvířat příslušné krajské veterinární správě a současně je povinna doložit, jakým způsobem bude zabezpečena péče o zvířata, jejich zdraví a pohodu v případě zahájení činnosti.“
15. Podle § 27a odst. 9 zákona na ochranu zvířat „[p]rávnícká nebo podnikající fyzická se jako osoba uvedená v § 13a odst. 1 dopustí přestupku tím, že neoznámí podle § 13a odst. 1 nejpozději 30 dnů před zahájením nebo ukončením podnikání výkon živnosti, druhy a počty zvířat příslušné krajské veterinární správě.“

16. Z výše citované úpravy vyplývá, že odpovědnost za přešůpek spočívající v nedodržení oznamovací povinnosti dle § 13a odst. 1 písm. a) zákona na ochranu zvířat vzniká tehdy, pokud jsou splněny kumulativně tři podmínky:
- 1) Jde o zvíře určené pro zájmový chov,
 - 2) toto zvíře je chováno pro účely obchodu (a)nebo je s ním obchodováno,
 - 3) a nejpozději do 30 dnů před zahájením nebo ukončením chovu zvířete určeného pro zájmový chov (a)nebo obchodování s takovým zvířetem není vůči příslušné krajské veterinární správě učiněno oznámení o výkonu živnosti, druhu a počtu takto chovaných nebo obchodovaných zvířat.
17. Mezi účastníky není nijak sporné naplnění podmínky třetí, tedy že žalobkyně v souvislosti s prodejem klokanů vůči příslušné krajské veterinární správě neučinila žádný druh oznámení. Otázka, zda takové oznámení byla povinná vůbec činit, se přitom odvíjí od naplnění předchozích dvou podmínek.
18. Částečně sporné je však naplnění podmínky první, tedy zda žalobkyní chovaní klokani byli vůbec určeni pro zájmový chov. V této otázce je shoda potud, že klokan zvířetem chovaným v zájmovém chovu obecně být může. Žalobkyně sice zdůrazňuje, že na rozdíl od jiných zvířat (jako např. psi, kočky, psi, křečci) není klokan pro zájmový chov vhodný, současně však připouští, že tato možnost obecně není zcela vyloučená a že žádný právní předpis z hlediska kategorizace chovů klokany nijak nezařazuje. S tím soud souhlasí. Pojem *zvíře v zájmovém chovu* obsažená v § 3 písm. e) zákona na ochranu zvířat není definován jako uzavřený výčet konkrétních zvířecích druhů, nýbrž povahou provozovaného chovu, tedy jako „*zvíře, u kterého hospodářský efekt není hlavním účelem chovu, a to buď chované v prostorách k tomu určených nebo v domácnosti, jehož chov slouží především zájmové činnosti člověka, nebo zvíře sloužící člověku jako jeho společník*“. Z dikce citovaného ustanovení lze dovodit, že v zájmových chovech budou většinou chována taková zvířata, která se zpravidla vybaví pod slovy „domácí mazlíček“, neboť právě domácí mazlíčci jsou běžně vnímáni jako přátelé či společníci člověka, a nikoliv jako zvířata chovaná za účelem hospodářského efektu. Z předmětného ustanovení ovšem nevyplývá, že by zvířetem v zájmovém chovu muselo být nutně jen zvíře typicky domestikované (jako např. pes nebo kočka) a že by se nemohlo jednat i o volně žijící druh. Tento výklad zastává i komentářová literatura (srov. HŮLOVÁ, Markéta. Zákon na ochranu zvířat proti týrání (246/1992 Sb.) – Komentář. In: ASPI. Wolters Kluwer ČR [cit. cit. 2023-09-21]; nebo PULGERT, Lukáš, ŠLEMR, Dominik. Právní úprava ochrany práv zvířat v zájmových chovech - konstatování de lege lata a návrhy de lege ferenda na příkladu morčat. *Právní prostor* [online]. 19. 10. 2020 [cit. 2023-09-21]. ISSN 2336-4114). Ani žádný jiný právní předpis přitom nestanoví, které konkrétní druhy zvířat mohou pod definici zájmového chovu spadat a které již nikoliv, stejně tak důvodová zpráva k zákonu a ochranu zvířat (včetně důvodové zprávy k jeho velké novele zákonem č. 77/2004 Sb.) nepodává v tomto směru žádné bližší vysvětlení. Lze proto shrnout, že typickým druhem zvířete chovaným v zájmovém chovu ve smyslu § 3 písm. e) zákona na ochranu zvířat bude klasický domácí mazlíček jako například pes, kočka, křeček či morče, nicméně osobní preference lidí mohou být různé a jako domácí mazlíček či jiný neekonomicky chovaný zvířecí společník může sloužit prakticky jakékoliv zvíře, třeba i exotické, neboť zákon ani prováděcí předpis toto výslovně nezakazuje. Tudíž i klokan rudokrký či klokan parma mohou být předmětem zájmového chovu. Jakkoli bude taková situace spíše atypická (lze jistě považovat za notoriu, že klokan nebývá běžným domácím

mazlíčkem), jistě ji zcela vyloučit nelze. Jak již bylo uvedeno, až potud není mezi účastníky v zásadě sporu.

19. Jádrem sporu však spočívá v tom, zda jako předmět zájmového chovu (coby první podmínka přestupkové odpovědnosti dle § 13a odst. 1 zákona na ochranu zvířat) byli určeni právě i konkrétní klokani parma a klokani rudokrcí, které žalobkyně prodala a nabízela k prodeji. Na to přímo navazuje další sporná otázka týkající se naplnění druhé podmínky, tj. zda chov zmiňovaných klokanů – za předpokladu jejich určení pro zájmový chov – byl současně zamýšlen buďto pro účely obchodu, nebo zda s takovými klokany bylo obchodováno.
20. Soud souhlasí s argumentací žalobkyně, že naplnění těchto dvou podmínek nebylo ze strany správních orgánů dostatečně prokázáno.

Důsledky zrušení stanoviska KVS ze dne 8. 4. 2022

21. Jak plyne z obsahu napadeného rozhodnutí i správního spisu, veškerá skutková zjištění vycházejí toliko z poznatků obsažených ve stanovisku KVS ze dne 8. 4. 2022, které však bylo ještě před vydáním napadeného rozhodnutí zrušeno přezkumným rozhodnutím ÚVS. S důsledky tohoto zrušení však žalovaný naložil zcela nesprávně.
22. Soud připouští, že zrušením předmětného stanoviska nebylo samo přestupkové řízení ještě ukončeno a že bylo nutno vypořádat se s podnětem KVS k jeho zahájení, jak bylo uvedeno v žalovaném zdůrazňované pasáži na str. 2 přezkumného rozhodnutí ÚVS (viz citace v odst. [5] výše). Žalovaný si však závěr přezkumného rozhodnutí ÚVS o tom, že zrušení stanoviska KVS ze dne 8. 4. 2022 nemá vliv na pokračování přestupkového řízení, zjevně vyložil tak, že zmiňované stanovisko je pro účely přestupkového řízení nadále zcela plně použitelné, neboť v napadeném rozhodnutí zcela převzal jeho skutkové a právní závěry. Taková interpretace je však zcela chybná. Po vydání přezkumného rozhodnutí ÚVS totiž došlo k „odklizení“ jediného podkladu obsahujícího konkrétní skutková zjištění, proto žalovaný nemohl na tato zjištění bez dalšího navázat a zcela nekriticky z nich vycházet. Jak správně namítala žalobkyně, nebylo-li v řízení na prvním stupni prováděno vůbec žádné dokazování a prvostupňové rozhodnutí vycházelo výlučně jen ze skutkových poznatků stanoviska KVS ze dne 8. 4. 2022, pak po zrušení tohoto aktu již nebyl v přestupkovém řízení k dispozici žádný jiný podklad, na jehož základě by bylo možno učinit nějaké skutkové závěry, a proto na jejich základě nemohl žalovaný potvrdit vyslovení viny za přestupek, aniž by sám provedl jakékoliv doplňující dokazování, nebo aniž by v tomto směru zavázal městský úřad. Jelikož nic z toho neučinil, vydal napadené rozhodnutí za situace, kdy skutkový stav, na němž bylo založeno, neměl vůbec oporu ve spisovém materiálu [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, či ze dne 8. 8. 2007, č. j. 3 As 54/2006 - 71], čímž je založen důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
23. Žalovanému lze přisvědčit pouze v tom, že z § 24a odst. 4 písm. h) zákona na ochranu zvířat vyplývá, že v řízení o přestupku spočívajícím v porušení oznamovací povinnosti dle § 13a odst. 1 zákona na ochranu zvířat není odborné vyjádření krajské veterinární správy vyžadováno. Pokud však nebylo odborného vyjádření jiného orgánu zapotřebí, tak tím spíš si sám přestupkový orgán musel být schopen učinit odborný úsudek o projednávané problematice. Na straně žalovaného však takový úsudek zcela schází, neboť veškerá jeho zjištění se opírají výlučně o nekritické převzetí závěrů z pravomocně zrušeného aktu. Z tohoto hlediska považuje soud argumentaci žalovaného ohledně nepotřebnosti odborného vyjádření za značně rozpolcenou: Žalovaný totiž na jednu stranu vyzdvihuje nepotřebnost

stanoviska KVS ze dne 8. 4. 2022 (které zároveň označuje za odborné vyjádření – ačkoliv právě nevyužitelnost pro tento účel byla nosným důvodem pro jeho zrušení ze strany ÚVS), na stranu druhou i navzdory této tvrzené nepotřebnosti nemá problém závěry stanoviska KVS ze dne 8. 4. 2022 zcela převzít do odůvodnění napadeného rozhodnutí a následně jimi argumentovat i ve vyjádření k žalobě, aby následně v jiných částech téhož vyjádření opět zcela kladl důraz na nepotřebnost tohoto stanoviska s poukazem na dikci § 24a odst. 4 zákona na ochranu zvířat. Tato naprostá nekonzistentnost v obhajobě vlastních úvahových východisek na straně žalovaného jen umocňuje shora vyslovený závěr o absenci relevantních skutkových zjištění.

24. Zrušení stanoviska KVS ze dne 8. 4. 2022 mělo navíc i přímý důsledek na podobu žalovaným přezkoumávaného výroku prvostupňové rozhodnutí, jehož část byla naformulován takto: „[žalobkyně] *se jako podnikající fyzická osoba uvedená v § 13a odst. 1 zákona [na ochranu zvířat] uznává vinnou ze spáchání přestupku na úseku ochrany zvířat proti týrání podle ustanovení § 27a odst. 9 písm. a) zákona, kterého se dopustila tím, že podle § 13a odst. 1 zákona neoznámila nejpozději 30 dnů před zahájením nebo ukončením podnikání výkon živnosti (chov klokanů pro účely obchodu), druhy a počty zvířat příslušné krajské veterinární správě. Tato skutečnost byla zjištěna dne 11. 1. 2022 v době kontroly provedené Krajskou veterinární správou Státní veterinární správy pro Středočeský kraj (dále jen KVSS) od 11.00 do 12.10 hod, na adrese [sídla žalobkyně]*“. Soud konstatuje, že bylo-li přímo ve výrokové části obsahující popis skutku uvedení místa a času spáchání dovozeno z výsledku kontrolních zjištění obsažených ve stanovisku KVS ze dne 8. 4. 2022 (neb jiné podklady o kontrolních zjištěních ostatně ani městský úřad k dispozici neměl), pak současně se zrušením zmiňovaného stanoviska odpadl i výrokový základ pro vymezení místa a času spáchání v popisu skutku, čímž výrok rozhodnutí o přestupku přestal splňovat podstatné náležitosti vymezené usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73. Takový nedostatek představuje podstatnou vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s, což je v tomto případě – vedle shora vytykánych nedostatků skutkových zjištění – další důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Přestože v žalobě nebyly vady výroku o vině explicitně namítány, tak vyšly najevo bezprostředně při hodnocení v žalobě namítaných důsledků zrušení stanoviska KVS ze dne 8. 4. 2022, tudíž šlo o vadu zjištěnou k námitce účastníka ve smyslu zmiňovaného usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 2 As 34/2006 - 73.
25. V rámci *obiter dictum* soud doplňuje, že i kdyby žalovaný po zrušení stanoviska KVS ze dne 8. 4. 2022 prováděl doplňující dokazování a obstaral si dostatek podkladů pro zjištění skutkového stavu, tak ani v takovém případě by nemohl prvostupňové rozhodnutí potvrdit, neboť by se musel vypořádat se shora zmiňovanými vadami stávajícího výroku o vině. Možnost jeho úpravy v rámci změny prvostupňového rozhodnutí dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu by přitom těžko připadala v úvahu, neboť výrok o vině by zjevně vyžadoval hlubší úpravu s novým vymezením skutku, tudíž v případě změny by žalobkyni hrozila ztráta možnosti odvolat se (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 330/2017 - 75, odst. [42], nebo ze dne 22. 6. 2008, č. j. 2 As 20/2008 - 73). Navíc popis skutku zvolený městským úřadem by ani v případě nezrušení (potvrzení) stanoviska KVS ze dne 8. 4. 2022 nemohl obstát, neboť vymezení místa a času je v něm odvozováno od místa a data provedení kontroly KVS, avšak nezbytnou náležitostí výroku o vině je vymezení místa a času spáchání přestupku, a nikoliv kontrolní činnosti, při níž toto spáchání vyjde najevo.

Neprokázaní prodejů do zájmových chovů

26. Soud dále konstatuje, že i kdyby ke zrušení stanoviska KVS ze dne 8. 4. 2022 (hypoteticky) nedošlo, tak ani v takového případě by skutková zjištění správních orgánů nemohla obstát.
27. KVS totiž vycházela ze dvou klíčových skutkových zjištění: Za prvé z klasifikace ekonomické činnosti zaevidované ve vztahu k žalobkyni v RES, a za druhé z poznatku, že žalobkyně prováděla na webových portálech www.bazos.cz či www.ifauna.cz inzerce a že svým zákazníkům vystavovala doklady o koupi.
28. Pokud jde o inzerce na webových portálech či vystavování dokladů o koupi, tak tyto dle soudu bez dalšího nevypovídají nic o tom, zda se jednalo o nabídky prodeje či prodeje do zájmových chovů či jiných druhů chovů předvídaných zákonem na ochranu zvířat. Jinak řečeno, z ničeho nevyplývá, zda předmětné webové inzerce nabízely prodej klokana právě do zájmového chovu, ani zda fakticky uskutečněné prodeje klokana rudokrkého či klokana parma směřovaly právě ke kupujícím provozujícím zájmový chov. Pokud by se totiž jednalo o jiný typ chovu než právě o zájmový chov, pak by na žalobkyni vůbec nedopadala oznamovací povinnost dle § 13a odst. 1 písm. a) zákona na ochranu zvířat, a pak by jí logicky nemohla vzniknout ani odpovědnost za přestupek spočívající v opomenutí tohoto oznámení. Žalobkyně přitom od samého počátku – dokonce ještě v rámci šetření KVS před vlastním zahájením přestupkového řízení – konstantně namítala, že chov klokana i jejich prodej provozuje výhradně pro komerční účely (např. do zoologických zahrad či zookoutků), a proto vůbec nepředpokládá, že by si některý z jejích zákazníků (kupujících) pořizoval klokana jako domácího mazlíčka či jako jinak neekonomicky využívaného zvířecího společníka. Za této situace bylo na správních orgánech, aby prokázaly, že některý z kupujících či zájemců o koupi zamýšlel pořízení klokana do režimu zájmového chovu (např. jako domácího mazlíčka). K tomu však nemůže postačovat pouze odkaz na existenci webové inzerce či uskutečnění prodeje, které samy o sobě ještě nemusejí mít spojitost se zájmovým chovem.
29. Jinak by tomu mohlo být ve spojení s klasifikací ekonomických činností uvedených v RES. Jak přitom plyne z obsahu správního spisu, v době šetření KVS byla v RES ve vztahu k žalobkyni zaregistrována mj. i následující klasifikace ekonomické činnosti: 01493: *Chov zvířat pro zájmový chov*. K tomu soud uvádí, že zmiňovaný údaj vychází z klasifikace kódů NACE (z fr. *Nomenclature statistique des activités économiques dans la Communauté européenne*) dle nařízení Evropského parlamentu a Rady ES č. 1893/2006, přičemž jde o klasifikaci, která je zavedena primárně pro statistické účely s cílem dostupnosti dat o činnostech subjektů v ekonomických oblastech v Evropské unii (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2022, č. j. 4 Afs 340/2021 – 35, odst. ze dne 15. 10. 2015, č. j. 10 Afs 186/2014 – 47, odst. 28]). Podstatné však je, že konkrétní kvalifikace dle příslušného kódu je přidělována ze strany ČSÚ zcela bez součinnosti s registrovaným subjektem, neboť ČSÚ vychází z dat obstaraných vlastní činností, zejména z údajů ve veřejných rejstříkách [srov. § 20 odst. 1 zákona č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s metodickým sdělením ČSÚ ze dne 18. 9. 2007, o zavedení Klasifikace ekonomických činností (CZ-NACE), č. 244/2007 Sb. (dále jen „metodika č. 244/2007 Sb.“)]. Soud proto přisvědčuje žalobkyni v tom, že prvotní zápis její registrace do RES včetně přidělení klasifikace ekonomické činnosti dle kódu NACE zjevně nebyl výsledkem projevu její vůle, ale šlo o výsledek úřední činnosti ČSÚ.
30. Co naopak žalobkyně ovlivnit mohla, byla podoba zápisu v živnostenském rejstříku. Při ohlašování živnosti je totiž ohlašovatel mj. povinen vymezit předmět podnikání s dostatečnou určitostí a jednoznačností (srov. § 45 odst. 4 živnostenského zákona), od čehož

se přímo odvíjí i podoba zápisu předmětu podnikání v živnostenském rejstříku [srov. § 60 odst. 2 písm. b) živnostenského zákona]. Jak přitom vyplývá z výpisu z živnostenského rejstříku, v době konání kontroly KVS měla žalobkyně zaevidováno živnostenské oprávnění s předmětem podnikání *Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona* se čtyřmi obory činnosti, z nichž relevantní je první s označením *Chov zvířat a jejich výcvik (s výjimkou živočišné výroby)*. Podrobněji je obsahová náplň tohoto oboru činnosti vymezena v nařízení vlády č. 278/2008 Příloze č. 4 bodu 5 takto: „*Chov psů, koček a jiných drobných zvířat či živočichů v zájmových chovech, zoologických a laboratorních zvířat či živočichů a prodej zvířat či živočichů z tohoto vlastního chovu. Výcvik psů a případně jiných drobných domácích zvířat pro jiné účely, než jsou artistická vystoupení. Výcvik jezdeckých koní, případně výcvik koní pro jiné účely, než jsou artistická vystoupení. Provozování hotelů, útulků a jiných obdobných zařízení pečujících o zvířata. Provádění kadeřnických a jiných kosmetických úprav drobných domácích a jiných zvířat. Další činnosti související s chovem domácích a zoologických zvířat. Obsahem činnosti není obchod se zvířaty určenými pro zájmové chovy, drezúra zvířat, veterinární činnost a provozování zoologických zahrad*“ (zdůraznění doplněno soudem). Uvedené tedy podporuje tvrzení žalobkyně, že z údajů v živnostenském rejstříku vyplývá, že její podnikání nezahrnuje obchod se zvířaty určenými pro zájmové chovy.

31. S ohledem na uvedené je zřejmé, že údaje v RES se v případě žalobkyně zcela neshodují s údaji v živnostenském rejstříku, neboť každá z těchto evidencí naznačuje odlišnou náplň podnikání ve vztahu ke zvířatům určeným pro zájmové chovy. Za situace, kdy KVS považovala údaj v RES za klíčovou skutečnost prokazující náplň žalobkynina podnikání, bylo povinností přestupkových orgánů (městského úřadu a posléze žalovaného) při zjišťování skutkového stavu vyjasnit, proč tento údaj z RES vyznívající v žalobkynin neprospěch považují za důkazně věrohodnější než protichůdně vyznívající údaj z živnostenského rejstříku vyznívající naopak v její prospěch – tím spíše když na to byly ze strany žalobkyně upozorňovány. Žalovaný a městský úřad však opět jen zcela nekriticky převzali závěr KVS opírající se o údaje z RES, aniž by je jakkoli konfrontovali s údaji v živnostenském rejstříku, které jsou v klíčovém bodu pro posouzení viny protichůdné. Jsou to přitom právě žalovaný a městský úřad, kteří v posuzované věci plnili úlohu přestupkových orgánů (na rozdíl od KVS), tudíž i nesou zodpovědnost za řádné zjištění skutkového stavu z hlediska prokázání viny. V této souvislosti soud znovu zdůrazňuje, že zatímco podoba zápisu v živnostenském rejstříku je do značné míry odrazem obsahu živnostníkovy ohlášení, tak podoba zápisu v RES je především výsledkem úředního postupu ČSÚ prováděného dle metodiky č. 244/2007 Sb. bez součinnosti s živnostníkem (srov. odst. [29] výše). Má-li však skutková podstata projednávaného přestupku spočívat v zaviněném jednání odvíjejícím se od povahy živnosti, nelze bez dalšího jednostranně upřednostnit takový údaj popisující povahu živnosti, na jehož podobu měla žalobkyně (coby živnostník obviněný z přestupku) podstatně menší vliv. Tím méně v situaci, kdy v pochybnostech je třeba rozhodnout ve prospěch obviněného [srov. § 69 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“)]. Z uvedených důvodů nemůže mít údaj o klasifikaci ekonomické činnosti v RES takovou důkazní váhu, jakou jí přikládala KVS i přestupkové orgány obou stupňů, ledaže by bylo v této souvislosti provedeno nějaké další doplňující dokazování. To však učiněno nebylo.
32. S ohledem na uvedené soud shrnuje, že jak inzerce na webových portálech a vystavování dokladů o koupi, tak ani údaj o klasifikaci ekonomické činnosti v RES nemohou ani ve vzájemné souvislosti představovat v daném případě dostatečný skutkový podklad pro právní

závěr, že na straně žalobkyně docházelo k obchodování se zvířaty určenými pro zájmový chov. Tím pádem nemůže obstát ani navazující právní závěr o porušení ohlašovací povinnosti ve smyslu § 13a odst. 1 písm. a) zákona na ochranu zvířat zakládající přestupkovou odpovědnost dle § 27a odst. 9 téhož zákona. Jiné důkazy přitom KVS neopatřila a ani žalovaný a městský úřad je sami nedoplnili, tudíž i v případě (hypotetického) nezrušení stanoviska KVS ze dne 8. 4. 2022 by napadené rozhodnutí spočívalo na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a byl by dán důvod pro jeho zrušení podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

33. Soud pro úplnost dodává, že přestupkové orgány obou stupňů nejenže samy nedoplnily v potřebném rozsahu dokazování, ale dokonce zcela přehlížely, že v průběhu správního řízení žalobkyně sama předložila (proti)důkaz podporující její skutkovou verzi. Spolu s předložením vzorového dokladu o koupi totiž tvrdila, že takový doklad vystavuje každému svému zákazníkovi s cílem předat mu potřebné informace týkající se jí prodáváného zvířete. Jak přitom plyne z obsahu zmiňovaného dokladu, jeho převážnou část tvoří podrobný výčet čistě praktických informací týkajících se způsobu chovu, krmení či ošetřování včetně upozornění na možná související rizika s doporučením konkrétních typů krmiv či veterinární výrobků, nechybí ani odkazy na portály orgánů veřejné správy a tamní doporučení včetně kontaktu na konkrétního veterináře. V samotném závěru předmětného dokladu je nicméně uvedeno: „Zaplacením kupní ceny ve výši [kolonka na vyplnění částky] Kč nový majitel přijímá a bere na vědomí vše výše uvedené a strvuje, že byl obeznámen s péčí o zvíře, **informací že prodávané zvíře není určeno pro zájmové chovy, riziky chovu a přepravy.** Zároveň potvrzuje, že zvíře převzal v dobrém zdravotním stavu bez jakýchkoliv známek onemocnění či úrazu“ (zdůraznění textu doplněno soudem). Soud samozřejmě nepřehlíží, že citovaná informace je toliko jednostranným prohlášením prodávajícího (žalobkyně), které nemůže založit soukromoprávní závazek z tohoto prohlášení na straně kupujícího (zákazníka), neboť ze samotného převzetí dokladu o koupi nelze dovozovat projev vůle řídit se informacemi v něm obsaženými – nejde totiž o smlouvu (na tiskopisu předmětného dokladu o koupi přitom není žádná kolonka k vyplnění iniciál kupujícího a textem projevem souhlasu s kolonkou pro podpis). Tento nedostatek však může mít význam toliko z hlediska občanskoprávních vztahů mezi žalobkyní a jejími zákazníky. Naproti tomu z hlediska odpovědnosti za přestupek představuje poskytnutí informace o tom, že prodávané zvíře není určeno pro zájmové chovy, významnou indicii pro závěr, že žalobkyně zřejmě skutečně neměla v úmyslu v tomto směru obchodovat. To samozřejmě neznamená, že jen na základě této informace by zcela odpadla možnost odpovědnosti za přestupek podle § 27a odst. 9 zákona na ochranu zvířat, k jehož spáchání není vyžadováno úmyslné zavinění, a tudíž jej lze spáchat i z nedbalosti (srov. § 15 odst. 1 přestupkového zákona), přičemž postačí i nedbalost nevědomá (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 2. 2016, č. j. 10 As 52/2015 - 43). Proto pokud by přestupkové orgány v některém ze zjištěných obchodních případů prokázaly prodej do zájmového chovu, tak by měly též odůvodnit, zda jsou žalobkyní přijatá opatření dostatečná, či zda by žalobkyně i navzdory těmto opatřením měla a mohla v konkrétním obchodním případě vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům (např. dosavadním chovatelským zkušenostem) vědět (resp. aspoň rozumně předvídat), že některý její zákazník ve skutečnosti kupuje klokana do zájmového chovu, a proto na její straně již dochází k provozu činnosti podléhající ohlašovací povinnosti dle § 13a odst. 1 písm. a) zákona na ochranu zvířat. Jak ovšem bylo řečeno výše, žalovaný ani městský úřad neprokázali ani žádný konkrétní případ prodeje do zájmového chovu, natož aby zkoumali, zda i vzdor

informačním upozorněním v dokladech o koupi by na straně žalobkyně vůbec došlo k zavinění alespoň ve formě nevědomé nedbalosti.

Ostatní

34. Soud nemůže přisvědčit argumentaci žalovaného ve vyjádření k žalobě vztahující se k obsahu přílohy č. 2 nařízení vlády č. 278/2008. S žalovaným lze souhlasit pouze potud, že předmět podnikání s označením *obchod se zvířaty určenými pro zájmové chovy* je skutečně ohlašovací živností *vázanou*, jak plyne z kategorizace dle přílohy č. 2 živnostenského zákona a následně i z popisu obsahové náplně téže živnosti dle žalovaným odkazované přílohy č. 2 nařízení vlády č. 278/2008. Z obsahu živnostenského rejstříku však vyplývá, že žalobkyně nemá zaevidovanou ohlašovací živost *vázanou*, nýbrž ohlašovací živnost *volnou*. V rámci této volné živnosti má zaevidován obor činnosti *Chov zvířat a jejich výcvik (s výjimkou živočišné výroby)* korespondující s bodem 5 Přílohy č. 4 živnostenského zákona, jehož obsahová náplň je v (shodně označeném) bodu 5 Přílohy č. 4 nařízení vlády č. 278/2008 je výslovně specifikována tak, že obsahem dané činnosti není obchod se zvířaty určenými pro zájmové chovy, jak již bylo uvedeno výše (viz odst. [30] tohoto rozsudku). Žalovaný touto argumentací paradoxně spíše oslabuje obhajobu vlastního rozhodnutí, neboť poskytuje vysvětlení k tomu, že obchod se zvířaty určenými pro zájmové chovy spadá pod jiný obor živnostenské činnosti, než který má žalobkyně zapsán. Čímž současně posiluje její tvrzení, že nikdy neprováděla činnost, za jejíž neoznámení byla shledána vinou ze spáchání přestupku.
35. Pokud jde o tvrzení žalovaného týkající se údajného prodeje klokanů za účelem produkce živočišných produktů a od toho se odvíjející neprokázání podmínek stanovených zákonem o zemědělství, tak tuto část vyjádření soud nepovažuje za příliš srozumitelnou. Vzhledem ke zjevné nesouvislosti s předmětem řízení neshledává důvod se k této problematice blíže vyjadřovat.
36. Pro posuzovanou věc je rovněž zcela nerozhodné, že zákon na ochranu zvířat nezná pojem zvířata *zoologická*, jejichž chov dle vyjádření žalovaného měla žalobkyně údajně tvrdit. Soud dále upřesňuje, že žalobkyně ve skutečnosti tvrdila, že chová zvířata mj. i za účelem prodeje do zoologických zahrad, což pouze koresponduje s jejím tvrzením, že prodává klokany do jiných typů chovů než do chovů zájmových. Žalovaným odkazovaný zákon o zoologických zahradách, jenž upravuje problematiku licencí k provozování zoologických zahrad, se na nyní posuzovaný případ vůbec neaplikuje.
37. Na nyní posuzovanou věc se rovněž neaplikuje žalobkyní zmiňované Nařízení EU č. 576/2013, neboť to upravuje veterinární podmínky pro neobchodní přesuny zvířat v zájmovém chovu a pravidla pro kontrolu dodržování těchto podmínek. Tato problematika však zjevně není předmětem posuzované věci.

K důkazním návrhům

38. V žalobě byla dále učiněna řada důkazních návrhů, nicméně podstatná část z těchto navržených důkazů se týkala listin či podkladů obsažených ve správním spise. Pokud v řízení o žalobě podle § 65 s. ř. s. soud vychází z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. (viz např. rozsudky ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011 - 75, nebo ze dne 30. 5. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016 - 77, odst. [40]). Z tohoto důvodu soud nepovažoval za nutné provádět samostatně dokazování písemnostmi KVS a ÚVS, výpisy z RES, výpisy z živnostenského

rejstříku či vzorovým dokladem o koupi, neboť všechny tyto listiny jsou součástí správního spisu, z něhož soud vychází.

39. Pokud jde o jiné listiny, jež nebyly součástí správního spisu a jež byly navrženy k důkazu, tyto nebyly provedeny z následujících důvodů:
40. Soud považuje za nadbytečné ověřovat přesný obsah ohlášení živnosti, které žalobkyně vůči příslušnému živnostenskému úřadu učinila již v roce 2012, neboť i bez znalosti této konkrétní listiny je schopen zhodnotit význam zápisu v živnostenském rejstříku včetně možnosti ohlašovatele živnosti ovlivnit podobu tohoto zápisu (srov. výše odst. [30] až [32] tohoto rozsudku).
41. Soud rovněž považuje za nadbytečné podrobněji zkoumat, zda a jaké konkrétní kroky žalobkyně prováděla za účelem změny zápisu klasifikaci ekonomické činnosti v RES, neboť případná pozdější změna zápisu v RES nemá pro zkoumaný skutek zásadní význam. Z tohoto důvodu nepovedl důkaz dotazem na stav zápisu v RES po datu 8. 4. 2022.
42. E-maily od pracovníků různých orgánů veřejné moci (od Ing. P. D. z ČSÚ, od JUDr. J. T. z Ministerstva zemědělství a od kraje MVDr. K. K. z Krajské veterinární správy Jihočeského kraje) byly žalobkyní navrhovány nikoliv za účelem objasnění skutkové okolnosti související s jejím podnikáním, nýbrž za účelem podpory určitého výkladu právních norem (konkrétně způsobu zapisování do RES či kategorizace zvířecích chovů dle zákona na ochranu zvířat). K výkladu právních norem však s ohledem na princip *iura novit curia* není třeba provádět dokazování (§ 121 o. s. ř. ve vazbě na § 64 s. ř. s.; srov. též usnesení rozšířeného NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 - 87, odst. [14]).

V. Závěr a náklady řízení

43. S ohledem na uvedené soud shrnuje, že žalovaný předně pochybil, vycházel-li při zjišťování skutkového stavu toliko z obsahu pravomocně zrušeného stanoviska KVS ze dne 8. 4. 2022 aniž by sám opatřil nějaké další důkazy, a navíc předmětné stanovisko by ani v případě nezrušení neposkytovalo dostatečný podklad pro skutkový stav tvořící základ napadeného rozhodnutí. Pro tento nedostatek soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podpůrným důvodem pro zrušení je nedostatek výroku o vině, v němž je část skutku vymezena odkazem na pravomocně zrušený správní akt, což představuje podstatnou vadu mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Vzhledem rozsahu vad výroku o vině si nelze představit jeho případnou změnu bez nového vymezení skutku, nicméně v takovém případě by samotná změna hrozila ztrátou možnosti účastníka odvolat se (srov. odst. [25] výše), proto soud spolu s napadeným rozhodnutím zrušil též prvostupňové rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
44. V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), že v přestupkovém řízení nelze nadále vycházet ze zrušeného stanoviska KVS ze dne 8. 4. 2022 a že skutečnosti v tomto stanovisku uvedené je třeba samostatně prokázat. Dále jsou vázány právním názorem soudu v tom smyslu, že pro učinění závěru o obchodování se zvířaty určenými pro zájmový chov nepostačuje zjištění, že určitá zvířata (jako např. klokany) prodávala či jejich prodeje inzerovala osoba, která má (resp. v určitém období měla) v RES zaevidovanou ekonomickou činnost s klasifikací *chov zvířat pro zájmový chov*, ale že je nutno též prokázat, zda obchodovaná zvířata byla pro zájmový chov skutečně určena. Teprve v případě prokázání této skutečnosti lze uvažovat o porušení oznamovací povinnosti dle § 13a odst. 1 zákona na ochranu zvířat a od toho se odvíjející odpovědnosti za přestupek

dle § 27a odst. 9 téhož zákona. V opačném případě nelze nesplnění dané oznamovací povinnosti sankcionovat.

45. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalobkyni soud přiznal náhradu nákladů v částce ve výši 15 342 Kč. Tuto částku tvoří náhrada zaplaceného soudního poplatku za podání žaloby ve výši 3 000 Kč, odměna advokáta za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a podání repliky) dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, po 3 100 Kč za úkon dle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu a náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý z těchto úkonů právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu. Jelikož zástupce žalobkyně je společníkem advokátní kanceláře, která je plátcem DPH, je součástí nákladů též náhrada této daně ve výši 2 142 Kč, kterou je její zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 o. s. ř., užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s., výrok III)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. září 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu